

BRZĘCZEĆ (2) *vb impf*

praes 3 pl brzęczą (1). ◇ part praes act brzęczący BielSen (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVIII w.: brzęczyć.

Wydawać dźwięki metaliczne (2) :

a. *O dźwiękach muzycznych (1) :* Chwalcy go ná cymbalech ktore głośno brzęczą [*Laudate eum in cymbalis bene sonantibus Vulg Ps 150/5*] *LubPs* gg.

b. *O dźwiękach właściwych owadom (1) :* A brzęczący ná kwiećiu zbierały miód pśczołki. *BielSen* 6.

Synonimy: a. brzmieć; b. bęczeć.

Formacje pochodne cf BRZĘKAĆ.

BC